

Nợ Em Một Vòng Tay

Contents

Nợ Em Một Vòng Tay	1
1. Chương 1: Câu Chuyện Đầu Tiên: Giữa Ngã Tư Đường	1
2. Chương 2: Câu Chuyện Thứ Hai: Hãy Cho Tình Yêu Một Lý Do	2
3. Chương 3: Câu Chuyện Thứ Ba: Ngoài Hôn Nhân Anh Còn	4
4. Chương 4: Câu Chuyện Thứ Tư: Lối Thoát Cho Tình Yêu	5
5. Chương 5: Câu Chuyện Thứ Năm: Mẹ	7
6. Chương 6: Câu Chuyện Thứ Sáu: Cành Hoa Tình Yêu	8
7. Chương 7: Câu Chuyện Thứ Bảy: Đôi Giày Chật	9
8. Chương 8: Câu Chuyện Thứ Tám: Tình Yêu Đích Thực	10
9. Chương 9: Câu Chuyện Thứ Chín: Bí Mật Mãi Mãi	11
10. Chương 10: Câu Chuyện Thứ Mười: Đôi Giày Vải	12
11. Chương 11: Câu Chuyện Thứ Mười Một: Cây Xấu Hổ	13

Nợ Em Một Vòng Tay

Giới thiệu

Thể loại: Tiểu thuyếtTôi chưa từng nghĩ rằng có một ngày phải đối diện ánh mắt đó. Cô gái ấy nhìn tôi rồi quay lại nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-em-mot-vong-tay>

1. Chương 1: Câu Chuyện Đầu Tiên: Giữa Ngã Tư Đường

Bối Lý Tiểu Phần

Cô gái đang đứng giữa ngã tư đường của sự lựa chọn. Bên trái là anh A, bên phải là anh B. Cả hai đều cao to, đẹp trai và tài giỏi. Họ đang theo đuổi cô nhưng cô chưa biết chọn ai.

A xuất thân trong một gia đình danh giá, học đại học xong là đi du học nước ngoài và giờ làm giám đốc quản lý cho một công ty có 100% vốn đầu tư nước ngoài. Còn B sinh ra và lớn lên trong một gia đình nghèo ở nông thôn. B là đồng nghiệp của cô, B có được như ngày hôm nay là do chăm chỉ học hành và cần mẫn làm việc. Xét về kinh tế cũng như hoàn cảnh gia đình thì B thua xa A. Tuy nhiên, trái tim cô gái có vẻ hướng về B.

Cô luôn tâm niệm rằng, tình yêu lý tưởng là tình yêu không liên quan tới tiền bạc. Cô nghĩ, tình yêu theo kiểu một túp lều tranh, hai trái tim vàng luôn trong sáng và thuần khiết hơn.

A nhìn thấu được suy nghĩ của cô. Anh nói như vậy là không công bằng. Anh đâu có lỗi gì khi sinh ra trong một gia đình danh giá, không thể loại anh ra khỏi cuộc chơi vì điều đó. Anh cần phải được cạnh tranh công bằng với B. Còn B chỉ tùm tùm cười và nói cũng tốt thôi, con gái giỏi giang thì đáng được hưởng tình yêu hoàn hảo lắm chứ.

Hai chàng trai ngầm hẹn nhau, ai tặng nàng món quà nàng ưng ý nhất vào đúng dịp sinh nhật thì người kia sẽ tự động rút lui. Cô không hề hay biết điều này.

Cô vẫn sống như bình thường, tối nào cũng nằm bò trước màn hình máy tính, cặm cụi gõ lách cách. Cô thích viết văn lắm, hề rảnh là lại mở máy viết lách. Mấy năm nay, cô được đăng khá nhiều bài ở các tạp chí trung ương và địa phương. Tuy chỉ là những bài viết ngắn ngắn nhưng cô vẫn cảm thấy vui trong lòng.

Hôm sinh nhật, anh B tặng cô một đóa hoa tươi tỏa hương thơm dịu, trên lá hoa còn đọng những giọt sương lấp lánh. Anh B đã ra ngoại ô từ sáng sớm để hái những bông hoa dại này tặng cô. Anh còn lên mạng mày mò và tải về, ghi ra đĩa tặng cô hai mươi bài hát trữ tình mà cô yêu thích. Cô mở đĩa, tiếng nhạc ủa đến nghe sao vui lạ. Cô vừa nghe nhạc vừa chìm đắm trong mùi hoa thanh khiết, trái tim cô như muốn vỡ òa.

Cô không ngờ anh A lại tặng mình một cuốn sách. Bìa cuốn sách được trình bày rất công phu, lịch sự; cuốn sách vẫn còn mùi giấy ngai ngái. Cô mở ra đọc, giật mình vì cuốn sách không hề có tên nhà xuất bản, cũng như giấy phép xuất bản. Tổng biên tập và biên tập bản thảo lại là tên của một người, đó chính là anh A, còn tác giả thì ghi tên cô. Hóa ra, anh đã vào blog của cô đọc rồi in những bài văn cô đã được đăng ra giấy. Sau đó, anh tỉ mỉ phân loại từng bài và đánh máy lại toàn bộ, viết lời giới thiệu, tự làm bìa rồi in ra, đóng thành cuốn sách này.

Trong phút chốc, cô thấy tim mình thổn thức. Sao anh hiểu cô đến thế! Những bài viết của cô đâu đã đạt đến trình độ được in thành sách, trừ khi bỏ tiền túi ra, nhưng làm thế thì cô không chịu. Còn anh thì vì cô mà đã in ra một cuốn sách đặc biệt nhất trên thế giới. Dù không có nhà xuất bản, không có giấy phép lưu hành, nhưng lại chất chứa tình yêu nồng nàn, đáp ứng được nguyện vọng nho nhỏ của cô. Cuối cùng thì cô chọn anh A.

Cô biết sự lựa chọn này cũng như tình yêu của cô dành cho anh hoàn toàn không liên quan tới tiền bạc. Với khả năng tài chính của A, anh hoàn toàn có thể bỏ tiền làm sách cho cô, nhưng cô không yêu anh vì điều đó. Mà anh đã chinh phục được cô bằng chính sự tinh tế, trí thông minh và hiểu biết của mình.

Đúng là muốn có được tình yêu không chỉ có lòng dũng cảm, kiên cường, si mê, mà cần phải có được sự thông minh của tình yêu. Thông minh chính là sự xao động giữa trái tim của hai người khác giới. Thông minh giống như chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa tình yêu.

2. Chương 2: Câu Chuyện Thứ Hai: Hãy Cho Tình Yêu Một Lý Do

Bối Trắc Tú

Hồi còn học đại học, Hải Thanh là hoa khôi trong trường. Cô có đôi mắt to, đen láy, nụ cười duyên dáng, ngọt ngào đến say đắm lòng người. Cô là công chúa Bạch Tuyết trong lòng biết bao chàng trai trong trường.

Người theo đuổi Hải Thanh có lẽ nhiều không kể xiết nhưng cô lại chọn Hải, một chàng trai nghèo đến từ nông thôn, dung mạo cũng rất bình thường, chỉ có một vẻ thật thà, chân chất.

Sự lựa chọn của Hải Thanh gây ra một làn sóng phản ứng trong cả trường, ai cũng lấy làm tiếc rẻ cho Hải Thanh. Một người con gái sắc nước hương trời như vậy sao có thể yêu một người con trai tầm thường đến thế? Những kẻ độc miệng còn rêu rao rằng cuộc tình này chẳng mấy chốc cũng sẽ tan vỡ rồi Hải Thanh sẽ sớm bỏ Hải mà theo người khác.

Mặc những lời bàn tán dị nghị, Hải Thanh và Hải vẫn luôn quấn quýt bên nhau không rời trong suốt mấy năm học đại học. Sau khi tốt nghiệp, cả hai cùng ở lại thành phố và chẳng bao lâu sau họ kết hôn.

Trong buổi lễ thành hôn, Hải Thanh hạnh phúc nép mình bên vai Hải, nụ cười nở trên môi cô say đắm hơn bao giờ hết. Hải dịu dàng ôm nhẹ Hải Thanh vào lòng, ánh mắt anh nhìn cô ấm áp, tràn đầy sự che chở, yêu thương.

Mọi người trong buổi lễ ai ai cũng háo hức muốn được nghe Hải Thanh kể vì sao ngày đó biết bao người theo đuổi như vậy nhưng Hải Thanh lại chọn Hải. Hai má Hải Thanh thoáng đỏ ửng, cô e thẹn nhìn Hải rồi bên lên nói: “Có thể trong mắt người khác, anh ấy chỉ là một người bình thường nhưng trong trái tim em, anh ấy là một người rất hoàn mỹ!” Nói rồi cô kể lại...

Khi đó là kỳ nghỉ hè năm thứ hai đại học, để tự rèn luyện thêm, Hải Thanh không về nhà mà xin đi làm gia sư. Còn Hải lúc đó vì hoàn cảnh gia đình khó khăn nên anh cũng phải vừa đi học vừa đi làm thêm kiếm tiền, vì vậy nghỉ hè cũng ở lại trường.

Buổi chiều hôm đó, Hải Thanh có việc đi qua khu ký túc xá của Hải. Cô chợt thấy người gác cổng đang dắt tay một cậu bé chừng mười lăm tuổi, khuôn mặt gầy gò, nhếch nhác, làn da đen cháy đến tìm Hải, trên vai cậu bé đeo một chiếc túi vải cũ kĩ bạc màu.

Thì ra cậu bé đó và Hải quen nhau trong một buổi hoạt động từ thiện, nhà cậu bé ở trên vùng núi nghèo, hoàn cảnh rất khó khăn, không có điều kiện đến trường dù cậu bé rất ham học. Thế là từ đó, Hải dùng số tiền tiết kiệm ít ỏi của mình giúp cậu bé ăn học đến tận bây giờ, thời gian thấm thoát cũng đã được hai năm.

Kỳ nghỉ hè năm nay, từ vùng núi xa xôi, cậu bé đích thân đến đây tìm Hải để cảm ơn anh, còn mang đến một ít hạt dẻ tươi nhà trồng được để làm quà. Khi Hải cầm túi quà của cậu bé, hai mắt anh rưng rưng, anh mỉm cười xoa đầu cậu bé, xúc động nói: “Sau này đừng có khách sáo với anh như vậy nữa nhé!”

Trong khoảnh khắc đó, Hải Thanh cảm thấy đó là nụ cười ấm áp, hiền hậu nhất mà cô được thấy, và lời nói đó cũng là lời nói chân thật nhất, xúc động nhất mà cô từng được nghe. Trái tim cô khẽ rung lên...

Từ đó, Hải Thanh bắt đầu lên tìm hiểu về Hải, quan tâm đến Hải. Càng gần gũi với anh, Hải Thanh càng nhận ra Hải là một chàng trai hiền lành, lương thiện, có một trái tim nhân hậu, bao la. Cô đã dần yêu anh tự lúc nào không hay. Cô cũng biết rằng hạnh phúc phải do chính tay mình nắm bắt, cô không muốn bỏ lỡ tình yêu mà mình đã tìm thấy.

Cuối cùng, vào một buổi chiều đẹp trời, cô hẹn Hải đến bên hồ sau trường rồi thẹn thùng ngỏ lời yêu anh. Lúc đầu, Hải có phần bất ngờ và do dự. Anh không dám tin vào sự thực đó, tại sao Hải Thanh có thể yêu một người bình thường như anh?

Anh nhìn Hải Thanh, bối rối nói: “Hải Thanh, em hoàn hảo như vậy, có biết bao người theo đuổi em, tại sao em lại chọn anh, anh không xứng với em. Điều đó là không thể!”

Trước đây, Hải Thanh chỉ nghĩ một cách đơn giản rằng: Yêu là yêu, là một cảm giác đặc biệt không thể nói bằng lời, cũng không cần bất cứ lý do nào cả. Nhưng giờ đây cô hiểu rằng hóa ra tình yêu cũng cần phải có lý do của nó.

Ngày hôm sau, cô viết một lá thư kẹp trong cuốn sách Thế giới không bình thường gửi cho Hải, trong bức thư viết những lý do mà cô yêu anh:

“1. Gia đình khó khăn nhưng anh vẫn sẵn sàng dành một phần số tiền tiết kiệm của mình giúp một em bé được đến trường, đó là một hành động không bình thường.

Khi mọi người cùng nhau ăn cơm, anh luôn nhường những đồ ăn ngon để mọi người chọn trước, sau đó chỉ dành cho mình những thức ăn mọi người không màng ngó đến.

Khi thấy một cụ già một mình qua đường, anh luôn không quên bước tới dìu cụ cùng đi.

Mỗi lần anh gọt hoa quả cho mọi người ăn, anh luôn cẩn thận để mũi dao chĩa về phía mình, cán dao quay về hướng người khác.

Mỗi lần nhìn thấy trong lớp có giấy rác hay đồ ăn bị vứt lại, anh luôn cúi xuống nhặt chúng, bỏ vào thùng rác...”

...

Đoạn cuối bức thư cô viết: “Trong mắt mọi người, có thể anh rất bình thường. Nhưng trong trái tim em, anh là một người hoàn mỹ!” Và sau đó, Hải đã hạnh phúc đón nhận tình yêu của Hải Thanh, với anh, đó có lẽ là món quà bất ngờ nhất mà Thượng đế đã ban tặng.

Còn với Hải Thanh, Hải cũng không bao giờ để cô phải thất vọng, cô tin rằng mình đã không lầm khi yêu Hải. Cô tin Hải sẽ dành cho cô tình yêu thương và sự che chở mãi mãi...

Câu chuyện của Hải Thanh đã kể xong mà tất cả mọi người xung quanh vẫn còn lặng đi vì xúc động. Một lúc sau, những tràng pháo tay liên tiếp nổi lên chúc mừng hai người...

Tình yêu là thế! Luôn kỳ diệu và nhiều bất ngờ. Có lẽ trong mỗi chúng ta cũng nên học cách cho tình yêu một lý do chính đáng của nó, biết tìm những cái tốt đẹp từ trong những điều rất đối bình thường...

3. Chương 3: Câu Chuyện Thứ Ba: Ngoài Hôn Nhân Anh Còn

Bởi Trác Tú

Diệp Minh trở về nhà trong niềm hân hoan phấn khởi. “Lan à, em biết không, anh vui quá, hôm nay công ty đã xét thành tích của anh và quyết định khen thưởng, chuẩn bị cử anh đi Quảng Châu phát triển. Những ngày khó khăn của chúng ta sắp kết thúc rồi...”

Chút kinh ngạc lướt qua trên vầng trán của Vi Lan. Đó là điều mà cô hy vọng bấy lâu nay và cũng là kết quả mà cả hai cố gắng đạt được. Nhưng không ngờ lại nhanh đến thế.

Nhớ lại ngày trước, Diệp Minh vì một lần để tuột mất nguồn đầu tư lớn nên phải chịu sự ghẻ lạnh của cả công ty trong thời gian dài. Anh bị chuyển xuống làm chỉ đạo nghiệp vụ. Còn Vi Lan khi ấy cũng mới vào công ty, còn nhiều bỡ ngỡ. Với sự giúp đỡ của Diệp Minh, cô đã học được nhiều điều. Trong mắt cô, anh không chỉ là một chàng trai tuấn tú, thông minh, hài hước, mà còn có chí tiến thủ.

Họ đã yêu nhau một thời gian dài. Khi tình cảm chín muồi, hôn nhân đại sự chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai thì Diệp Minh vẫn muốn hoãn lại. Lý do của anh là hiện giờ anh vẫn chưa có điều kiện tốt nhất, anh không muốn cô theo anh chịu khổ. Anh muốn cô tin và đợi anh thêm một thời gian nữa. Anh nhất định sẽ mang lại cho cô một hôn lễ đẹp nhất, mỹ mãn nhất.

Vi Lan vốn cũng không phải là kiểu con gái thích hư vinh. Rất nhiều lần cô nói với anh rằng cô không hề để ý chuyện anh giàu có hay không. Chỉ cần hai người được ở bên nhau là cô đã mãn nguyện rồi. Cô biết Diệp Minh bây giờ đang phải chịu áp lực rất lớn, lòng tự tôn của anh rất cao. Bởi vậy cô không có ý kiến gì trước lời đề nghị của anh.

Giờ đây, những cố gắng, nỗ lực của anh đã được đáp trả toàn diện. Anh có được chỗ đứng trong công ty, và cũng tìm được cơ hội phát triển ở chân trời mới. Anh vẽ ra kế hoạch cho hai người trong niềm hứng thú và chìm đắm trong hưng phấn của bản thân...

Tiếng radio từ góc phòng vọng lại bài hát: “Em muốn anh xây tổ ấm cho chúng mình, trong gió bão hai ta cùng vượt qua...” Nghe tới đó, Vi Lan bất chợt thấy tim mình chua xót. Cô bước vào bếp, thuận tay lấy một củ hành tây và gọt trong vô thức. Không biết là do vị hăng của hành hay vì lời bài hát khi này mà nước mắt cô bỗng tuôn rơi.

Diệp Minh xuất hiện từ phía sau, ngạc nhiên thốt lên: “Em khóc đấy à?”

“Không, em không khóc. Là vì hành thôi. Bây giờ anh tốt như vậy, em vui còn chưa hết, sao lại khóc chứ?”

Diệp Minh nhẹ nhàng vòng tay ôm Vi Lan. “Anh biết, anh biết em không nỡ để anh đi. Nhưng nếu em không đồng ý, anh sẽ không đi nữa.” Vi Lan vội ngắt lời: “Không được! Em nói không muốn cho anh đi lúc nào? Chỉ là em lo cho bà ngoại. Từ nhỏ em đã không còn bố mẹ. Bà đã nuôi em lớn. Bây giờ nếu chúng ta cùng đi thì bà phải tính thế nào?”

“Khoảng thời gian này, tạm thời tìm một người đến đây phụ giúp việc nhà. Đợi đến khi anh đã đứng vững ở Quảng Châu rồi, chúng ta sẽ đón bà đến ở cùng.”

Dường như Diệp Minh đã suy nghĩ rất chu toàn. Vi Lan chẳng biết nên có ý kiến gì hơn. Còn về cuộc sống sau này, Vi Lan vốn dĩ không muốn nghĩ quá nhiều. Nhưng khi hiện thực bày ra trước mắt, cô không thể không nghĩ tới.

Bao đêm trần trọc không ngủ, tâm tư cô ngổn ngang biết bao suy nghĩ. Cô nghĩ mình cũng chỉ là một cô gái bình thường, không có yêu cầu gì cao. Duy chỉ có một tham vọng lớn nhất là được nắm tay anh sống

trong thành phố nhỏ này, cũng giống như lời bài hát mà cô đã nghe: Cùng nhau xây dựng tổ ấm, trong gió bão hai người cùng vượt qua.

Khi mới yêu, Diệp Minh chỉ là một anh chàng ngốc chưa gặp được cơ hội phát triển. Nhưng cô tin vào khả năng của anh, tin anh nhất định sẽ thành công. Hơn nữa, cô cho rằng tình yêu nên thuần khiết như nước khoáng thiên nhiên, chẳng có vật chất nào đo được, chỉ có thể dùng con tim để nuôi dưỡng. Cô hài lòng với tình yêu của họ nhưng lại không có sự đảm bảo chắc chắn nào trong những suy nghĩ về tương lai.

Trong dòng suy nghĩ miên man, chợt một câu nói trong vô thức vang lên khiến cô giật mình bừng tỉnh. “Em yêu anh, tốt nhất chỉ nên dừng lại ở đây!” Cô hiểu rõ tính cách của mình. Cái bóng của gia đình quá lớn khiến cô trưởng thành trong sự miễn cưỡng và đa nghi. Càng gửi gắm nhiều tâm huyết vào chuyện tình cảm càng dễ bị tổn thương.

Đối với một người đàn ông ưu tú, thế giới này không hề thiếu tình yêu. Khi thời gian xối nhạt đi chén rượu tình nồng, cô không thể chắc được liệu anh có yêu cô đến mãi mãi hay không? Quả thực, cô không muốn sau này mình phải sống mãi trong hoài nghi và giày vò không giới hạn. Những gì Vi Lan cần chỉ là một cuộc sống bình dị.

Kết thúc những dòng suy nghĩ miên man đó là một quyết định không nói bằng lời. Buổi sáng hôm ra sân bay, hai người họ bắt taxi. Nửa đường, Vi Lan đột nhiên hoảng hốt thốt lên: “Chết rồi, em để quên vé máy bay trong túi áo khoác kia rồi!”

Diệp Minh thẳng thốt nhìn đồng hồ, nét mặt giận dữ. “Sao em đoảng vậy? Sắp đến giờ lên máy bay rồi!”

“Bây giờ em về nhà lấy rồi đến sau, anh xuống ở đây rồi bắt xe khác đến đó trước.” Không kịp đợi Diệp Minh có phản ứng gì, Vi Lan đã kêu tài xế dừng xe, bảo anh xuống rồi quay trở lại con đường cũ...

Tiếng thông báo lần thứ nhất vang lên ở sảnh chờ của sân bay mà vẫn chưa thấy Vi Lan đến. Diệp Minh gọi điện về nhà thì được bà ngoại cho biết cô chưa về tới đó. Một thoáng nghi ngờ lướt qua trên vầng trán đầy mồ hôi của anh.

Khi rút điện thoại vào túi áo khoác cũng là lúc anh phát hiện ra một bức thư gấp đôi trong đó. Nét chữ quen thuộc của Vi Lan: “Anh thân yêu! Khi viết những dòng này, trái tim em đang đau buốt. Khi anh đọc được bức thư này, chắc anh cũng đã hiểu được quyết định của em. Em không thể đi cùng anh, vì bà ngoại không có người chăm sóc. Và điều quan trọng hơn là vì tính cách của em. Em hiểu bản thân mình. Em yêu anh nhiều như vậy, không thể rời xa anh một giây một khắc. Được yêu anh, đó là điều đẹp nhất trong cuộc đời em. Em sẽ trân trọng điều đó. Hãy nhớ rằng anh không cô độc trong hành trình này. Bởi anh còn mang theo hy vọng của em. Em luôn hy vọng anh thành công, hãy để em được tự hào về anh. Chỉ là em không thể cùng anh bước trên con đường này. Anh hãy yên tâm hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Anh yêu, đừng quay đầu nhìn lại nhé! Em sẽ sống thật tốt. Và em cũng tin rằng anh sẽ vượt qua mọi khó khăn trước mắt. Anh hãy nhớ rằng, kiếp này anh còn nợ em một vòng tay tạm biệt!”

Đôi mắt Diệp Minh ngấn lệ khi đọc đến dòng cuối cùng. Đã đến lúc anh phải lên máy bay rồi. Anh cố gắng hướng mắt nhìn ra xung quanh, cố tìm kiếm hình bóng quen thuộc của Vi Lan lần nữa. Nhưng chỉ có những mảng mây trắng xóa góc trời.

“Vi Lan, em nhất định phải chờ anh công thành danh toại trở về. Bởi vì hôm nay, anh không chỉ nợ em một vòng tay tạm biệt. Mà kiếp này, anh còn nợ em một cuộc hôn nhân nữa...”

Ngoài kia, phía bên cạnh tấm kính của phòng chờ, Vi Lan đang đứng dõi theo Diệp Minh khuất dần sau lối vào phòng cách ly. Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má...

4. Chương 4: Câu Chuyện Thứ Tư: Lối Thoát Cho Tình Yêu

Bởi Âu Dương Đạt Hoa

Từ nhỏ, tôi đã biết mình không xinh đẹp. Khi lên đại học, những cô gái cùng lớp đều có người theo đuổi, duy chỉ có tôi là không ai để ý đến. Mãi đến năm cuối mới có một chàng trai rất bình thường đối tốt với tôi. Tôi gạt đầu đồng ý làm bạn gái anh ta chỉ vì muốn vớt lại chút danh dự con gái cho mình.

Nhưng đến khi gần tốt nghiệp, mối tình ấy đã vội tan như mây khói. Anh ta nói thực ra vì sợ mọi người chê là không có bạn gái nên mới đóng kịch với tôi. Lúc ấy tôi cũng mỉm cười cay đắng và nói cho anh ta biết mục đích tương tự của mình.

Câu chuyện ngày ấy đã để lại cho tôi bao chua xót, đau khổ và nỗi mặc cảm sợ tiếp xúc với nam giới. Cho đến khi Nhạc Phong chuyển đến công ty tôi làm việc. Tôi ngưỡng mộ sự ưu tú của anh nhưng chỉ dám yêu thầm anh trong sự tuyệt vọng. Vì tôi biết anh đã có người yêu là cô người mẫu nổi tiếng, và vì anh sẽ chẳng bao giờ chú ý đến một người tầm thường như tôi.

Nhưng rồi cơ hội cũng đến. Cô người mẫu đồng danh bỏ Nhạc Phong ra đi, để lại mình anh trong đau khổ và suy sụp. Và trong một lần uống rượu say, anh đã nói với tôi: “Em sẽ là bạn gái của anh!”, khiến tôi vô cùng vui sướng.

Nhưng rồi nửa tháng sau đó, anh lại thành khẩn nói với tôi rằng: “Em là một cô gái tốt, nhưng xin lỗi em, anh không thể yêu em được...” Tôi đã hận anh, căm ghét sự thô tục của anh, và lại càng căm ghét những nhược điểm của mình.

Buổi tối hôm đó, sau khi uống rượu say, tôi đã gọi cho Nhất Văn. Đó là một người bạn chơi thân từ thuở nhỏ, là người con trai duy nhất biết trân trọng những giá trị của tôi, luôn ở bên động viên, chăm sóc tôi những khi tôi vấp ngã.

Thực ra, tình cảm của tôi với anh không chỉ đơn thuần là tình bạn, đã có lúc tôi nhận ra mình yêu anh. Nhưng anh nhắc đến người vợ chưa cưới của mình trước mặt tôi không chỉ một lần khiến những hy vọng nhỏ bé của tôi chưa kịp nhen lên đã tắt lụi.

Sau này tôi mới biết thì ra vợ anh trong một lần bị tai nạn đã bị liệt, vĩnh viễn mất đi thiên chức của một người vợ. Khi nghe chuyện đó, tôi đã nói với anh: “Tại sao anh không cho em biết điều này sớm hơn, em sẽ cam tâm tình nguyện làm người tình của anh...”

“Anh cần phải có trách nhiệm với bản thân, với vợ, và cả với em nữa.”

Câu nói của anh khiến tôi bật khóc. Tôi muốn ôm anh thật chặt trong lòng, muốn giữ anh cho riêng mình, cho thỏa lòng yêu thương và để lấp đầy khoảng cô đơn, tủi hận khi ấy.

Những ngày sau đó, Nhất Văn vẫn thường lui đến chăm sóc tôi, tỏ ra quan tâm tôi. Tôi không thể đoán định nổi tình cảm anh dành cho tôi là thế nào, liệu có bao giờ anh yêu tôi? Anh quan tâm tôi như vậy, bất kể khi nào tôi cần, anh đều có mặt.

Tôi đã muốn anh ở lại bên tôi mãi. Nhưng anh nói với tôi rằng anh cần phải tự kìm nén tình cảm của mình, rằng tôi còn trẻ, anh không muốn tôi phải chịu nhiều thiệt thòi khi ở bên anh...

Có lần, tôi lấy hết can đảm nói với anh rằng hãy ly hôn với vợ, để chúng tôi cùng chăm sóc cô ấy. Nhưng anh đã kiên quyết phản đối. Anh nói: “Không bao giờ anh làm vậy. Anh vẫn còn rất yêu cô ấy. Có lẽ giữa chúng ta có một sợi dây vô hình nào đó còn khó cắt đứt hơn cả tình yêu. Nhưng anh hiểu rõ rằng chúng ta không thể tiếp tục như thế này nữa...”

Anh muốn tìm cho tôi một người đàn ông có thể nương tựa cả đời, nhưng người đó lại không phải là anh. Tôi không chấp nhận điều đó và bướng bỉnh nói với anh rằng tôi sẽ sống độc thân.

Thời gian chúng tôi ở bên nhau đã khiến cả hai đều cảm thấy mệt mỏi. Tôi trông anh tiều tụy đi nhiều. Đến một hôm, Nhất Văn gặp tai nạn phải nằm viện. Tôi đã lao đến thăm anh trong bao lo lắng, yêu thương như một người vợ đối với chồng. Tôi ở bên, chăm sóc cho anh từ sáng tới tối.

Anh khẽ nắm lấy tay tôi, nói trong khó nhọc: “Nếu vẫn chưa lo được cho em một cuộc sống tốt thì anh vẫn chưa thể an tâm.” Tôi bật khóc vì chợt nhận ra nỗi khổ tâm của anh nhưng vẫn có chút không cam lòng.

Tôi hỏi anh: “Anh có thể chắc chắn là anh không yêu em, không cần đến em không?” Anh không do dự đáp lại: “Tình cảm này mang lại cho anh nhiều đau khổ hơn là niềm vui, anh không thể gánh vác được nữa nên phải từ bỏ.”

Tôi khóc và gật đầu đồng ý để anh giới thiệu bạn trai cho tôi. Tôi không muốn anh vì tôi mà phải lao tâm nhiều nữa. Nhưng những lần gặp mặt do Nhất Văn sắp xếp sau đó, tôi chỉ đi cho anh yên tâm chứ không

hề có tâm trạng muốn kết bạn trai. Tôi tỏ ra thờ ơ với họ, bất kể lúc nào cũng ngầm so sánh họ với anh, với những sự quan tâm ân cần của anh dành cho mình.

Cũng có những chàng trai thật lòng quý mến tính cách và con người tôi đã chủ động đề cập tới hôn nhân nhưng tôi đã từ chối tất cả. Không ai hiểu được rằng trái tim tôi không thể mở cửa để đón nhận ai nữa ngoài Nhất Văn.

Hoặc cũng có thể giống như anh nói, tôi có trở ngại về tâm lý. Tôi mặc cảm về bản thân, thêm vào đó là hai lần vấp ngã trong tình yêu ngày trước đã để lại cho tôi vết sẹo lớn trong tâm hồn. Giờ đây, đứng trước mặt bất kỳ người đàn ông nào, tôi đều cảm thấy mất tự tin.

Nhất Văn vẫn không nản chí, vẫn luôn ở bên tôi, an ủi, động viên. Anh nói sẽ đưa tôi đến gặp bác sĩ tâm lý. Sự quan tâm của anh vừa khiến tôi tự ái, lại vừa khiến tôi cảm thấy đau lòng. Anh đang sống với một người vợ bị liệt. Đó là nỗi bất hạnh lớn nhất của một người đàn ông, nhưng Nhất Văn vẫn có trách nhiệm với gia đình. Và tôi không muốn mình trở thành một gánh nặng nữa cho anh.

Rồi cuối cùng tôi cũng đồng ý theo anh đến bệnh viện điều trị tâm lý. Một tháng sau, dưới sự giúp đỡ của bác sĩ và sự động viên của anh, tôi không còn cảm giác tự ti và bị quan như trước nữa. Tôi bắt đầu sống hòa hợp với những người xung quanh mình, cảm thấy cuộc sống có nhiều điều đáng quan tâm hơn, tham gia nhiều hoạt động hơn.

Rồi lần ấy, Nhất Văn dẫn tôi đến tham dự buổi tiệc của một người bạn. Hai người họ đã sắp đặt trước cho tôi biểu diễn đánh đàn góp vui. Lúc đầu tôi còn thấy ngại ngùng, nhưng rồi cũng dần quen và tự nhiên thể hiện khả năng của mình.

Sau khi biểu diễn xong đã có rất nhiều chàng trai tới làm quen và kết bạn với tôi. Trong số đó có Chu Kiệt, một chàng trai phong độ, lịch lãm. Anh nói rằng rất hâm mộ tài đánh đàn của tôi. Tôi rất vui và rồi dần dần cũng tiếp nhận tình cảm của anh. Chúng tôi qua lại với nhau một thời gian thì làm đám cưới.

Đám cưới tôi, Nhất Văn không tới dự mà chỉ gửi tặng tôi món quà là một cây đàn piano kèm lời chúc phúc. Anh chúc mừng tôi vì đã tìm được một người con trai quan tâm và thực sự thương yêu tôi như anh đã từng thương yêu tôi.

Tôi không nói cho chồng tôi biết người tặng đàn là ai. Anh ấy sẽ chẳng bao giờ biết được những chuyện đã từng xảy ra giữa tôi và Nhất Văn. Nhưng tôi tin chắc một điều rằng, tôi yêu anh chân thành và sẽ làm vợ anh suốt đời. Cũng như tôi tin Nhất Văn sẽ mãi mãi trung thành với vợ và gia đình. Đó là lối thoát duy nhất và cũng là kết cục tốt nhất dành cho hai chúng tôi.

5. Chương 5: Câu Chuyện Thứ Năm: Mẹ

Bởi Quốc Ninh

Lý Quyền phạm tội trộm cắp, bị bắt đưa đi cải tạo ở một nông trường. Sau khi trốn khỏi nông trường, đi hai ngày hai đêm vượt đèo lội suối, trong túi không có một xu, người đói lả, hắt vào một quán cơm ven đường. Chủ quán là một người đàn ông thật thà, chất phác, có lòng hiếu khách. Ông ta không hề e ngại, liền mang cơm và mấy món ăn ngon ra cho Lý Quyền ăn mà không bắt trả tiền trước. Lý Quyền đến bên chiếc bàn kê ở góc tường, thản nhiên ngồi ăn. Hắn ngốn hết tất cả cơm canh do chủ quán mang ra như voi uống thuốc gió.

Khi Lý Quyền đang cầm đầu cầm cổ ăn thì có một bàn tay nhăn nheo, đen đui chìa ra trước mặt hắn và bên tai hắn có tiếng nói yếu ớt: “Cháu ơi, cho xin một chút!”

Ánh mắt Lý Quyền dõi theo bàn tay ấy. Bỗng hắn ngẩn người ra, cổ họng nghẹn lại. Mãi sau hắn mới thì thào: “Mẹ, sao mẹ lại đến nông nổi này? Sao mẹ lại đến đây?”

Bà lão xin cơm cũng giật mình, mãi sau mới cất tiếng hỏi: “A! Con... con là Lý Quyền phải không?”

Bà lão nâng vạt áo lên lau nước mắt, nói: “Mẹ nhớ con quá! Phải mấy năm mẹ mới dành dụm được ít tiền để đi thăm con. Không may khi lên xe, tiền bị bọn kẻ cắp móc hết cả. Mẹ nhớ con nên cứ đi ăn xin dọc đường lên đây!”

Nghe mẹ nói xong, Lý Quyền tự vả vào mặt mình liên hồi, miệng nói: “Con là đồ đáng chết!”

Chủ quán thấy hắn đã ăn xong liền hỏi: “Xin anh cho tiền cơm!”

Nghe tiếng “tiền”, Lý Quyền bỗng giật mình, cúi đầu xuống. Mẹ Lý Quyền run run móc trong túi áo ra đếm một hào, hai hào, ba hào, một xu, hai xu... số tiền bà đã xin được.

“Mẹ!”

Lý Quyền nhìn thấy tình cảnh này, gọi một tiếng thật to rồi quỳ xuống, khóc nức nở.

Một lúc sau hắn đứng dậy, lau nước mắt, đỡ mẹ dậy, dìu mẹ ra khỏi quán cơm và đi về hướng nông trường cải tạo, không quay lại.

Nguyễn Mạnh Tùng

(Dịch từ Truyện ngắn tình duyên 2012)

6. Chương 6: Câu Chuyện Thứ Sáu: Cành Hoa Tình Yêu

Bởi Âu Dương Đạt Hoa

Ngày đầu tiên khai trương cửa hàng bán hoa tươi Đình Quên Em của cô gái, hàng bán rất chậm, doanh thu thật thấp.

Trong số những vị khách vào cửa hàng, có một chàng trai nán lại khá lâu. Sau đó, anh ta tỏ ý mua ba cành hoa hồng rồi nhờ cô gái chuyển hoa đến một địa chỉ.

Sau khi bó xong ba cành hoa hồng tươi, cô gái cầm bút ghi địa chỉ cửa hàng của mình trên một tấm danh thiếp và để vào trong giỏ hoa cho khách. Cô lại chọn từ trong chậu hoa tươi một cành hoa màu xanh biếc cắm xen giữa ba cành hồng, rồi nói với chàng trai: “Anh là người khách đầu tiên mua hàng cho em. Em tặng anh một cành hoa tình yêu.” Nhìn chàng trai ngỡ ngàng, cô gái giải thích: “Đây là loài hoa chỉ có ở phương Nam. Trong bất kỳ giỏ hoa hồng tặng người yêu nào cũng đều có cành hoa tình yêu này đấy anh ạ!”

Nói rồi, cô gái xách giỏ hoa tươi đến địa chỉ mà chàng trai nhờ chuyển. Sau khi nhận giỏ hoa tươi, xem qua tấm danh thiếp, cô gái có tên là Quyên chỉ nói một câu “Cảm ơn!”, và mang giỏ hoa để vào góc nhà rồi lại chăm chú làm tiếp công việc của mình mà không hề để ý đến món quà mình vừa được nhận.

Cô gái cảm thấy vừa buồn vừa tiếc mấy cành hoa, sắc mặt cô trở nên u ám, cô lặng lẽ quay về cửa hàng.

Khi về đến cửa hàng hoa, nhìn thấy ánh mắt mong đợi và hy vọng của chàng trai, cô không nỡ kể lại sự thật. Cô bình tĩnh nói: “Chị Quyên rất vui và gửi lời cảm ơn anh!”

Gương mặt của chàng trai sáng bừng lên, rạng rỡ. Từ đó, cứ vào chiều tối ngày cuối tuần, chàng trai lại đến cửa hàng hoa tươi Đình Quên Em mua ba cành hoa hồng rồi lại nhờ cô gái chuyển đến cho cô gái đó.

Mỗi lần nhận được những cành hồng tươi từ tay người con gái chuyển đến, nét mặt Quyên vẫn thờ ơ, lạnh nhạt, có khi còn tỏ ra khó chịu.

Bỗng dưng, cô gái rất bức bối với việc làm vô nghĩa của chàng trai. Nhưng mỗi lần trở về, thấy ánh mắt chờ mong và hy vọng của anh, cô lại không thể nói ra sự thật cay đắng mà cô chứng kiến. Cô không muốn anh bị tổn thương.

Cứ như thế chừng nửa năm, một hôm vào buổi sáng, chàng trai đến cửa hàng Đình Quên Em rất sớm. Anh nói với cô gái: “Anh muốn tặng Quyên ba cành hồng lần cuối.”

Hôm nay là ngày Quyên đính hôn. Cô gái sưng sờ, lại càng ngạc nhiên hơn trước thái độ tự tin, kiên quyết và rất vui vẻ của chàng trai.

Cô lại bó ba cành hồng tươi rồi lấy một cành hoa tình yêu màu xanh biếc cắm vào giữa giỏ. Cô gái nói: “Đây là lần cuối cùng anh tặng hoa cho chị ấy. Em tặng anh cành hoa tình yêu này.”

Khi cô gái vừa đi ra đến cửa, trời bỗng nhiên đổ mưa to. chàng trai rất lo lắng. Cô gái nói: “Không có trở ngại gì đâu. Em đi đây!” Khi cô gái trở về, mưa lại càng dữ dội hơn. Cô gái xuống xe, liếc mình vượt qua làn mưa chạy vào trong cửa hàng hoa, người ướt đầm.

Chàng trai nhìn cô gái một lúc rồi nói: “Anh... anh... muốn có giỏ hoa ba cành hồng tươi và một cành hoa “tình yêu” màu xanh biếc.”

Cô gái vô cùng ngạc nhiên, nhìn anh vẻ khó hiểu. Nhưng cô vẫn bó cho anh ba cành hồng tươi rồi lại cắm vào giữa giỏ một cành tình yêu. Chàng trai nhận giỏ hoa rồi trao lại cho cô gái, nhìn cô gái bằng ánh mắt long lanh. “Anh yêu em!”

Cô gái đỏ bừng mặt, cúi đầu ngượng ngùng. Ngay khi đó, cô lại ngẩng lên, hỏi: “Không phải là anh đã có tình cảm sâu sắc với chị Quyên rồi đó sao?”

Người con trai nói với vẻ mặt thần bí: “Thật ra... Quyên là chị gái của anh.”

“Cái gì? Anh tặng chị gái anh ba cành hồng tươi và một cành tình yêu màu xanh biếc sao?”

Người con trai nhìn đắm đắm vào mắt cô gái. “Nếu không phải như thế, anh biết lấy lý do gì để đến với em?...”

7. Chương 7: Câu Chuyện Thứ Bảy: Đôi Giày Chật

Bởi La An

Sau khi ly hôn, anh có cảm giác như mình được giải phóng khỏi những ràng buộc trong cuộc hôn nhân mà anh luôn cảm thấy bức bối lâu nay.

Có lẽ chẳng ai ngờ được, anh và vợ chia tay chỉ vì một đôi giày. Lý do nghe thật hoang đường, anh cũng không khỏi bật cười chua chát, nhưng đó là sự thật.

Kết hôn đã nhiều năm nhưng anh luôn cảm thấy mình tù túng như rơi vào cái lưới bao bọc quản lý của vợ. Bất luận anh đi đâu hay làm gì cũng đều trong “sự bó buộc” của vợ, những cuộc điện thoại không dứt của vợ hỏi anh đang làm gì, ở đâu, phải về nhà sớm...

Anh không còn khoảng thời gian thoải mái, tự do như trước đây, có thể nhậu nhẹt hay trò chuyện với bạn bè thâu đêm suốt sáng, cũng không thể thích đi đâu, làm gì theo ý mình. Anh cũng thường xuyên bị bạn bè cười cợt, chế giễu là “yếu bóng vía”, là “chàng sợ vợ”.

Một điểm rõ rệt nhất là trước khi cưới, anh thích đi dép lê, thích cảm giác loẹt quẹt thoải mái khi đi chúng. Nhưng sau khi kết hôn, mọi thứ đã thay đổi. Ngay cả việc ăn mặc, làm dáng thế nào cũng bị vợ “quản lý”.

Điều mà anh khó chịu nhất là những đôi giày mới mà vợ mua cho, chúng lúc nào cũng hơi chật so với chân của anh, khi đi cảm giác rất tù túng, khó chịu. Anh thường xuyên phàn nàn với vợ về điều này nhưng vợ anh không thay đổi.

Anh còn nhớ có người đã từng so sánh hôn nhân cũng giống như khi bạn đi một đôi giày. Một cuộc hôn nhân hạnh phúc như một đôi giày vừa vặn khiến người ta đi lại cảm thấy dễ chịu, thoải mái. Còn cuộc hôn nhân của anh thì đúng là một đôi giày chật, không thích hợp với anh chút nào. Anh nghĩ vậy và chợt cảm thấy mình kém may mắn.

Cuộc hôn nhân của anh giống hệt một cái gông đeo cổ trói buộc cả sự tự do của anh. Đây chẳng lẽ là cuộc sống mà anh hằng mong muốn? Và rồi anh dứt khoát quyết định: Ly hôn!

Sau khi ly hôn, anh mau chóng tìm cho mình một người con gái thông minh, xinh đẹp, hơn hẳn người vợ cũ. Thật may mắn, cô ấy cũng thấu hiểu lòng anh.

Còn nhớ lần đầu tiên cô tặng anh một đôi giày mới, thật rộng rãi, thoải mái vô cùng. Cũng vì món quà đặc biệt đó mà trái tim anh rung động. Rồi anh và cô gái ấy kết hôn. Cuộc sống đúng như anh mong muốn. Anh luôn được thoải mái, tự do, được tùy ý làm những gì mình muốn.

Anh phát hiện ra vợ mới có rất nhiều ưu điểm mà vợ cũ không thể có. Cô ấy rất tin tưởng anh, có cá tính độc lập, không bao giờ làm phiền đến công việc của anh, cũng không can thiệp nhiều vào cuộc sống riêng tư của anh. Anh vô cùng mãn nguyện và thầm cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn sáng suốt của mình.

Từ đó, không bao giờ anh phải nhận những cuộc điện thoại phiền nhiễu từ vợ, anh có thể thường xuyên tụ tập nhậu nhẹt với bạn bè bất cứ lúc nào, anh có tự do của riêng mình... Nhưng rồi dần dần, anh chợt cảm thấy trong cuộc sống của mình thiếu vắng một điều gì đó.

Có lúc anh về nhà rất muộn, chợt phát hiện ra căn nhà của mình bấy lâu nay trống trải và lạnh lẽo lạ thường, vợ anh khi ấy cũng đi chơi đâu đó chưa về... Anh dần cảm thấy như mình đã đánh mất điều gì đó...

Ngày hôm ấy, anh một mình đi dạo phố. Đôi giày vợ anh mới mua được một thời gian giờ đã bị dãn rộng khiến việc đi lại của anh trở nên vô cùng bất tiện. Và cũng rất lâu rồi, cô ấy không còn thói quen đi mua giày cho anh nữa.

Nghĩ thế nào anh lại bước chân vào hiệu bán giày bên đường. Bà chủ bán hàng giới thiệu cho anh một đôi giày khá đẹp. Anh rất vừa lòng nhưng khi đi thử vẫn có cảm giác hơi chật chội, không thoải mái.

Bà chủ hàng cười, nói với anh rằng bàn chân của anh khá đặc biệt nên rất khó chọn được cỡ giày vừa ý. Có điều, theo kinh nghiệm của một khách hàng quen thường mua giày cho chồng ở đây, cỡ chân này nên đi giày hơi chật một chút. Mới đầu có thể có chút khó chịu, chật chội nhưng một thời gian ngắn sau sẽ dần cảm thấy vừa vặn với chân. Còn nếu như anh chọn đôi giày vừa chân ngay thì một thời gian sau, nó sẽ bị dãn ra và sẽ trở nên quá rộng với chân...

Anh ngây người nghe người chủ bán hàng nói, chợt nhớ ra đây chính là nơi vợ cũ thường mua giày cho anh. Về đến ngôi nhà lạnh lẽo không một bóng người, anh đốt một điếu thuốc, cảm thấy nỗi cô đơn bao trùm khắp căn phòng.

Anh bưng tỉnh, nhận ra một điều: Hóa ra hôn nhân cũng cần có chút quản lý và ràng buộc lẫn nhau. Sự tù túng đôi khi cũng là những quan tâm hai người dành cho nhau. Giống như một đôi giày hơi chật, khi mới đi cảm thấy chật chội nhưng thời gian cọ xát nhiều, sẽ trở thành đôi giày rất vừa vặn và thoải mái. Anh lặng nhìn đôi giày mới mua, nhớ về những ngày tháng trước kia, khẽ thở dài luyến tiếc...

Nguyễn Mạnh Tùng

(Dịch từ Thanh niên TQ)

8. Chương 8: Câu Chuyện Thứ Tám: Tình Yêu Đích Thực

Bởi Cẩm Vu

Cô vẫn thầm hy vọng có thể lấy được một người đàn ông vừa yêu cô vừa có thể lo cho cô cả cuộc đời này. Nhưng cô cũng hiểu, tình yêu của anh dành cho cô có thể là bất tận nhưng để lo cho cô một cuộc sống sung sướng cả đời thì anh lại không thể.

Anh rất hiểu những suy nghĩ của cô. Anh biết lý do cô còn do dự chưa quyết định kết hôn với anh. Nhưng anh không trách cô. Anh biết bản thân mình không thể mang lại cho cô một cuộc sống nhung lụa, phú quý như cô mong ước. Nhưng anh biết vì cô, anh có thể hy sinh tất cả, dù là tính mạng của mình. Nhưng anh cũng chỉ giữ chặt điều đó trong lòng và vẫn kiên nhẫn chờ đợi quyết định của cô.

Một ngày, sau khi tan sở, anh đến công ty đón cô về như thường lệ. Trong thang máy cuối cùng chỉ còn lại cô và anh. Khi xuống đến tầng mười lăm, đột nhiên cả thang máy rung mạnh rồi vụt rơi tự do trong sự bàng hoàng, kinh hãi của cả anh và cô.

Rồi một tiếng rầm vang lên, chiếc thang máy đứng khựng lại sau khi rung chuyển dữ dội. Đèn trong thang máy vụt tắt, cả tiếng quạt thông gió cũng ngừng chạy, toàn bộ thang máy chìm trong bóng tối đen đặc đáng sợ.

Cô sợ hãi bật khóc, ôm chặt lấy anh không rời. Sau phút kinh hoàng, anh dần bình tĩnh lại, một tay ôm chặt lấy cô và không ngừng an ủi, một tay lấy điện thoại gọi bảo vệ cứu hộ.

Từng phút trôi qua dài dằng dặc tựa một thế kỷ, không khí trong thang máy dần trở nên ngột ngạt lạ thường. Mồ hôi chảy ướt sũng lưng áo, trong thang máy chỉ còn vọng lại hơi thở nặng nhọc của anh và cô.

Rồi họ cùng cảm thấy hoa mắt và choáng váng vì lượng oxy đang cạn dần trong khoang thang máy chật hẹp. Cảm nhận hơi thở càng lúc càng trở nên yếu ớt của cô, trong lòng anh xót xa vô hạn. Lúc này trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Làm cách nào để kéo cánh cửa thang máy ra một chút để có chút không khí dành cho cô.

Thế là không do dự, anh bật đứng dậy, gắng sức dùng đôi bàn tay và chút sức lực cuối cùng của mình cạy cánh cửa... Những ngón tay anh tím bầm, rỉ máu, cuối cùng anh cũng cố gắng cạy được một khe hở bé xíu... Nhưng cái khe quá nhỏ, không khí lọt vào không thể đủ cho cả anh và cô cùng hít thở.

Trong thang máy vẫn oi nồng, ngột ngạt vô cùng. Nhưng anh không còn thời gian để suy nghĩ, anh đẩy cô đến sát khe hở, mong mỗi một chút không khí sẽ giúp cô bình phục lại. Còn mình lùi lại phía sau, nhưng những ngón tay anh vẫn giữ chặt khe cửa để đảm bảo có chút không khí quý giá dành cho cô...

Cứ thế cho đến khi anh quy xuống vì kiệt sức... Trước khi chìm vào hôn mê, anh nghe thấy tiếng bước chân bảo vệ đến cứu hộ, anh chỉ kịp thều thào một câu: “Xin hãy... cứu cô ấy!”, rồi bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại trong bệnh viện, anh thấy cô đang ngồi ôm chặt lấy anh, hai mắt ướt sũng, đỏ hoe. Anh cố nở nụ cười thật tươi, dịu dàng nói với cô: “Thực ra có một câu anh luôn muốn nói với em từ rất lâu rồi. Anh biết anh không thể đem lại cho em tất cả mọi thứ em muốn, nhưng anh có thể dành cho em tất cả mọi thứ anh có.”

Cô không nói gì, chỉ bật khóc, ôm chặt lấy anh, cô biết cô đã sai khi yêu cầu ở anh quá nhiều. Cô nhận ra tình yêu đích thực không phải là một người có thể mang lại cho cô bao nhiêu của cải vật chất, mà là những gì người ấy có thể hy sinh bản thân mình dành cho cô, dù là tính mạng của mình.

Cả cuộc đời này cô đã nhận ra một điều: Thực ra tình yêu của anh mới chính tài sản quý giá nhất, đáng để cô trân trọng nhất trong cuộc đời này!

Hà Phương

(Dịch từ Câu chuyện Hội - TQ)

9. Chương 9: Câu Chuyện Thứ Chín: Bí Mật Mãi Mãi

Bởi Hàm Văn

Vừa bước vào nhà, anh đã thấy dưới sàn la liệt nào là xoong nồi thúng mẹt, nào là quần áo, giày dép. Cô đang cúi đầu vào góc tủ tìm thứ gì đó với sự tập trung cao độ.

“Em đang tìm gì thế?” Vợ anh không trả lời. Không khí nặng nề, u ám bao trùm khắp nhà.

Đã từ lâu rồi, tình cảm vợ chồng họ rạn nứt. Anh vẫn luôn cố gắng cứu vãn cuộc hôn nhân này nhưng người vợ lại không hợp tác. Nói theo cách của cô thì: “Mọi thứ đã lên đến đỉnh điểm rồi, chia tay là hơn!”

Cô đang tìm lại giấy đăng ký kết hôn ngày trước. Cô biết nếu không có tấm giấy hồng ấy, về mặt luật pháp, cuộc hôn nhân của họ thật khó mà chấm dứt.

Anh châm thuốc hút, rồi từ tốn nói: “Em đừng tìm nữa, mười năm trước, lúc chuyển nhà, anh đã để lẫn vào trong đồng rác vứt đi rồi!”

Cô tròn mắt vẻ nghi ngờ, đôi tay vẫn thoăn thoắt tìm trong đồng giấy tờ ở góc tủ. Ngày hôm sau, họ ra phòng dân chính địa phương nhưng người phụ trách ở đó nói không có đăng ký kết hôn thì không thể làm thủ tục ly hôn được.

Cô cố gắng giải thích: “Nhưng chắc các anh vẫn lưu dữ liệu về mỗi cuộc đăng ký kết hôn chứ? Chúng tôi lấy nhau mười bốn năm rồi. Chắc chắn phải còn lưu giấy tờ gì đó!”

“Mười bốn năm ư? Thật không dễ dàng gì, sao hai người không nghỉ lại?” Người phụ trách thốt lên đầy kinh ngạc.

“Còn cách nào khác không?” Cô cố chấp hỏi.

“Tìm người chứng hôn năm đó thì có thể được. Không thì tìm phù dâu, phù rể cũng được.”

Người vợ miệt mài lần theo địa chỉ đi tìm người chứng hôn năm đó. Thật không dễ gì tìm được, nhưng khi đến nơi lại chỉ thấy bức ảnh đã bạc màu với khuôn mặt già nua của già Lý. Bà đã mất từ nhiều năm trước.

Cụ ông nói lại với cô rằng ngày ấy cụ bà đã cảm thấy rất vinh dự khi được mời làm người chứng hôn cho vợ chồng cô.

Người vợ lại miệt mài đi tìm phù dâu và phù rể năm đó. Họ là bạn học với nhau từ thời cấp ba. Người bạn trai đã ra nước ngoài lập nghiệp, từ lâu không còn tin tức. Người bạn gái sau khi nghe tin hai vợ chồng họ muốn ly hôn, vội lác đầu từ chối. “Hai người nghỉ lại đi. Thật không dễ gì sống với nhau mười bốn năm, bây giờ lại nghĩ đến chuyện ly hôn. Hai người có biết trên đời này có bao nhiêu cặp vợ chồng sau khi ly hôn đã chẳng đủ tiền mà mua thuốc “hối hận” không? Thậm chí thế gian này còn chẳng đủ thuốc để mà bán cho họ nữa.”

Người vợ trở về trong thất vọng. Quyết tâm ly hôn của cô mặc dù vẫn còn đó nhưng sức nóng của nó dường như đã giảm bớt phần nào. Họ vẫn sống trong cuộc chiến tranh lạnh không đầu không cuối. Mặc dù cô vẫn luôn cảm nhận được sự quan tâm ân cần của anh, nhưng lại cố tình né tránh nó.

Trong thâm tâm, cô vẫn nung nấu ý định ly hôn. Chỉ có điều ngọn lửa ấy ngày một yếu ớt. Cho đến một ngày, anh trầm ngâm bên cửa sổ, nhẹ nhàng nói với cô: “Đằng nào cũng không tìm thấy giấy đăng ký kết hôn, chúng ta đừng ly hôn nữa, hãy cứ sống với nhau đi. Anh vẫn luôn yêu em như ngày nào.”

Người vợ đã lâu lắm rồi mới được nghe câu nói tình cảm mà chân thành từ người chồng. Cô nhìn sâu vào mắt anh, ngọn lửa quyết tâm ly hôn âm ỉ tàn dần.

Những giọt nước mắt làm dịu mát tâm hồn và làm tắt lụi những tàn lửa cuối cùng. Bóng họ tựa vào nhau trong chiều tím bên khung cửa sổ.

Mười bốn năm vợ chồng là mười bốn năm duyên nợ thế tục. Ở một góc nào đó trong ngăn tủ của người chồng, tấm giấy đăng ký kết hôn vẫn nằm ngay ngắn, lặng lẽ như chưa từng tồn tại. Đó mãi là bí mật không bao giờ được tiết lộ của người chồng.

10. Chương 10: Câu Chuyện Thứ Mười: Đôi Giày Vải

Bởi Âu Dương Đạt Hoa

Buổi sáng, tôi nhận được một cú điện thoại của một vị khách, thế là tôi tìm đến công ty theo địa chỉ khách hàng cung cấp.

Anh độ hơn ba mươi tuổi, trông rất gọn gàng, tươi tắn, nói chuyện để lộ hai hàm răng trắng muốt, giọng nói cũng rất ôn hòa, điều này không giống với địa vị của anh, bởi tôi nhìn thấy trước cửa văn phòng anh có đề bảng “Văn phòng trưởng khu phố”, nhưng cảm giác mà vị khách đem lại cho tôi giống như một người hàng xóm thân thuộc.

Vị khách đưa cho tôi một đôi giày vải, nói hôm nay là sinh nhật của bố anh, mà hôm nay, anh bận việc đến tối mới về được, vì thế, anh nhờ tôi mang quà tặng cho bố trước.

Nói xong, anh đưa cho tôi một tờ danh thiếp, nói tôi hãy gọi anh là Mạc Nhất Minh, bố anh ở chung cư ngoại ô phía tây.

Tôi cầm lấy đôi giày, lúc quay ra định về, không kìm được bèn hỏi: “Chẳng lẽ khu phố không có xe?”

Anh như đoán được ý tôi, nói: “Đây là việc riêng.”

Tôi không hỏi gì thêm. Gần đến con đường Mạc Nhất Minh nói, tôi hỏi thăm một ông già đang quét lá trên con đường nhỏ: “Chú ơi, cho cháu hỏi thăm chút, chú có biết bố của Mạc Nhất Minh không?”

Ông già chậm rãi ngược nhìn tôi rồi nói: “Là tôi đây!” Tôi được phen giật mình, nằm mơ cũng không nghĩ là bố của trường khu phố lại làm phu quét đường.

Tôi lấy món quà đưa cho ông và chuyển lời của Mạc Nhất Minh. Ông già ngồi bệt xuống đất, thay đôi giày vải, đi qua đi lại vài bước, cười mãn nguyện.

Tôi lấy làm khó hiểu, không nghĩ là nguyện vọng của ông già chỉ đơn giản thế, một đôi giày vải chỉ vài chục ngàn đồng lại có thể khiến ông hạnh phúc nhường đó.

“Chú ơi, con chú là trưởng khu phố, sao chú lại làm công việc mệt nhọc này?”

Câu nói chực chờ ở cửa miệng tôi đợi dịp tuôn ra. “Điều này cũng đơn giản thôi, bởi vì nó là người bình thường, trưởng khu phố cũng vậy, trong mắt tôi, nó chỉ là con trai tôi.”

Lên xe, tôi lấy điện thoại ra, bấm số trên danh thiếp của Mạc Nhất Minh, đầu dây bên kia nhắc máy, tôi nói với anh giày đã được chuyển đến tận tay bố anh. Mạc Nhất Minh nói lời cảm ơn.

Khi tôi hỏi vì sao lại để bố quét đường ở ngoại ô, anh nói đây là thói quen của ông. Khi học tiểu học, anh phải đi qua con đường đó để đến trường, nhưng do đường có nhiều ổ gà, lá rụng đầy phủ lên trên, không người quét dọn, sơ sẩy rất dễ bị ngã, vì thế hầu như hôm nào anh cũng “chụp ếch”.

Có lần bị ngã, một miếng sành đâm xuyên vào chân anh, từ đó về sau, bố anh thường dậy sớm quét hết lá trên đường, ông kiên trì quét lá cũng được mười mấy năm rồi.

Anh nói, bố anh kiên nhẫn quét dọn như thế là vì hy vọng anh không bị vấp ngã trên đường đời. Tôi dừng xe ở bên đường, ngồi trong ánh nắng mai chan hòa, nhìn đám mây trôi bồng bềnh đằng xa, lòng bồi hồi thương thức, hai con người giản dị và hai thứ tình yêu giản đơn.

Linh Linh

(Dịch từ Câu chuyện Hội – TQ)

11. Chương 11: Câu Chuyện Thứ Mười Một: Cây Xấu Hổ

Bởi Giả Tấn

Xấu hổ là một loài cây thật đặc biệt, ban ngày, những chiếc lá tách nhau xò ra, đêm xuống chúng lại từ từ khép lại, như thể đang ôm nhau ngủ cho đến khi trời sáng.

Cô thấy tình yêu của mình và anh cũng giống như loài cây xấu hổ đó. Anh không đẹp trai, cũng không phải típ người dịu dàng, tình cảm, nhưng anh là người giỏi giang, tháo vát. Ở anh toát lên sức hấp dẫn đặc biệt của đàn ông, người đàn ông cương nghị, quyết đoán.

Cô cũng không phải là người con gái đẹp nhưng cô có khuôn mặt bầu bĩnh rất đáng yêu. Cô và anh quen nhau khi cô đến thực tập tại một công ty xây dựng, anh là người giám sát công trình và quản lý các sinh viên thực tập như cô.

Anh rất nghiêm khắc, kể cả với nữ sinh thực tập. Nhưng cô lại rất thích anh, rất ngưỡng mộ sự giỏi giang của anh. Vì thế cô luôn cố gắng hoàn thành mọi nhiệm vụ được giao và tìm mọi cách để tiếp cận anh.

Nhưng anh là người lạnh lùng và nguyên tắc. Anh chỉ coi sự gần gũi của cô là để đạt được một mục đích nào đó. Cho nên kể cả khi cô mang quần áo của mình đi giặt, anh cũng không quan tâm, để ý đến.

Trong một lần công ty tổ chức dạ tiệc, cô uống rất nhiều rượu. Hai má ửng đỏ, cô cầm một ly rượu đến trước mặt anh và nói: “Em yêu anh!” Anh bật cười, nói: “Em say rồi. Có cần tôi đưa em về không?” Cô vẫn nhìn anh, nói một cách mạch lạc: “Làm bạn trai của em nhé!”

Lời nói của cô khiến những người đứng xung quanh không khỏi hiếu kỳ quay lại nhìn anh và cô. Trong công ty này ai cũng biết anh là một người khô khan và lạnh lùng. Ngoài công việc, anh không quan tâm đến bất cứ điều gì khác.

Mặc sự chú ý của mọi người, cô giơ ly rượu lên trước mặt anh, tiếp tục nói: “Em rất thích anh! Nếu anh uống hết ly rượu này có nghĩa là anh đã đồng ý làm bạn trai của em!”

Mọi người xung quanh đều ồ lên, vỗ tay hò reo, cổ vũ cho cô. Anh chỉ liếc mắt nhìn cô trong giây lát rồi không nghĩ ngợi, cầm ly rượu uống cạn, vẻ mặt anh vẫn bình thản vô cùng.

Cô nói anh đưa cô đi dạo, anh nói cô hãy tự đi một mình. Cô bảo anh đưa cô lên núi ngắm trăng, anh nói anh rất bận. Cô hờn dỗi nói chẳng lẽ cô không phải là bạn gái của anh. Anh vẫn lạnh lùng bảo có ai quy định đã là bạn gái thì nhất định phải đưa đi chơi. Cô hỏi anh đã từng thực sự yêu cô chưa. Anh bình thản trả lời cô là bạn gái của anh thì lẽ đương nhiên là anh yêu cô.

Cứ thế, cho dù cô có cố gắng thế nào, anh vẫn luôn giữ một vẻ lạnh lùng, xa cách với cô. Hành động thân mật duy nhất anh dành cho cô là hôn lên trán cô, và việc đó cũng chỉ xảy ra đúng một lần.

Nhưng cô vẫn tin anh. Cô tin rằng khi người đàn ông đã thề nguyện với ai thì họ sẽ tốt với người con gái đó cả đời. Chỉ là đàn ông không biết phải thể hiện tình yêu của mình thế nào.

Cô nói thực ra cô rất hiểu tình cảm của anh. Vì hiểu anh nên dù anh có đối xử với cô thế nào, cô cũng không để tâm. Và vẫn như bao cô gái đang yêu khác, cô hết lòng yêu anh, chăm sóc, quan tâm đến anh từ miếng ăn, giấc ngủ.

Một ngày, cô nghe bạn bè anh nói vì công việc ở đây vừa mệt vừa không có tương lai nên anh muốn ra ngoài thử sức. Điều này anh cũng không hề nói với cô.

Rồi một ngày, không một lời từ biệt, anh đột ngột bỏ đi. Cô không giận anh, cô nghĩ rằng vì anh không muốn cô lo lắng nên mới lặng lẽ đi như vậy. Anh là một người đàn ông đích thực và bản lĩnh. Cô vẫn làm việc và chờ đợi tin tức của anh. Một ngày, hai ngày... Một tháng, hai tháng... Cô nói dù là bao lâu đi chăng nữa, cô nhất định vẫn sẽ chờ anh.

Cuối cùng, đến một ngày cô nhận được điện thoại của anh. Anh nói anh đã trở về Trùng Khánh và đang ở bến xe. Cô vui mừng bảo anh hãy mau về nhà. Anh nói anh không về được, vì giờ đây anh đã trắng tay, đến tiền đi xe về nhà cũng không có. Anh còn nói người đầu tiên anh nghĩ đến là cô.

Cô bật khóc. Đối với người con trai, vào lúc khó khăn, túng quẫn nhất, họ nhớ đến người con gái đã từng bị họ lạnh nhạt, bỏ rơi, đó là sự bi ai của người đàn ông. Còn đối với người con gái, có thể khiến một người con trai trong lúc khó khăn nhất nhớ đến mình – người mà trước đây anh ta không hề quan tâm đến thì đó là sự hạnh phúc của người phụ nữ.

Cô nói trong giây phút ấy, cô là người hạnh phúc nhất. Và sau đó cô không do dự bắt xe hơn hai tiếng đồng hồ đến bến xe trên thành phố tìm anh. Rồi cô nhìn thấy anh đang ngồi đơn độc trên chiếc ghế băng trong phòng chờ. Anh chỉ mặc một chiếc áo mỏng, cô thấy người anh đang run lên.

Cô khẽ gọi anh: “Về nhà thôi anh!” Nói rồi, cô dang tay đón anh, anh giơ tay nắm chặt lấy bàn tay của cô, hai bàn tay anh rất lạnh, đột nhiên anh nói: “Hãy lấy anh đi!” Cô sững lại, nhìn anh như không tin vào điều mình vừa nghe.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô cháy bỏng. “Hãy lấy anh đi! Ngày hôm nay em đã nguyện đến đây tìm anh, anh cũng sẽ nguyện cả cuộc đời này không bao giờ rời xa em!”

Rồi cô được lấy anh như ước nguyện. Trong đêm tân hôn, cô hạnh phúc nép mình vào ngực anh, bên lên hỏi: “Anh có yêu em không?” Anh dịu dàng ôm chặt cô trong vòng tay. “Yêu!” Cô lại hỏi: “Tại sao anh lại yêu em?” Anh nhìn cô, nói: “Bởi vì em là người duy nhất vẫn nhớ đến anh khi anh gặp hoạn nạn.”

Nói rồi anh đặt lên môi cô một nụ hôn cháy bỏng. Hai mắt cô hoe đỏ. Cô đang thấy mình là người hạnh phúc nhất. Cô và anh giống như những chiếc lá cây xấu hổ kia đang dần khép lại gần nhau, mãi mãi không xa rời...

Hà Phương

(Dịch từ Câu chuyện Hội – TQ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-em-mot-vong-tay>